

Sergi Pasarín

Un home singular i un professional d'excel·lència

El tretze de setembre de 2015 va aparèixer una esquela al diari *El Punt Avui* en la qual una colla d'antics companys, col·legues i socis recordaven Sergi Pasarín amb enyorança i comunicaven la seva defunció després d'una greu malaltia que se li desenvolupà ràpidament. Havia mort a Cochabamba (Bolívia) el dia 10 del mateix mes de setembre.

NARCÍS SUREDA > TEXT

ARXIU NARCÍS SUREDA > FOTOS

Sergi Pasarín Rua havia nascut a Vigo el 28 de setembre de 1946. El seu pare era militar, que sol ser un ofici de transhumants. De Vigo, la família passà a Tetuan, i de Tetuan a Ceuta. La darrera destinació del pare fou Barcelona, on en Sergi arribà quan tenia 13 anys. Allí completà els estudis de batxiller i finalitzà els estudis d'arquitectura tècnica.

Segons ell mateix m'explicà —molts anys més tard, quan es produí una inflexió transcendental en la seva vida— ell havia rebut, com tothom en aquella època, formació catòlica, i es prengué seriosament i compromesa els principis evangèlics en el sentit que la seva activitat personal i professional s'havia d'encarar cap a finalitats socials. Això va estar a punt de fer que en Sergi ingressés a un seminari, cosa que a la fi no es va produir.

Segurament per l'ambient —tant el familiar com el del país—, aquella seva voluntat de servir el proïsme el va conduir a un agnosticisme que tanmateix li va conservar les arrels evangèliques.

Ja acabats els estudis, conegué a Barcelona la que havia de ser la seva dona, la Pilar Luís. Es varen casar el 1970 i es varen instal·lar a Girona, on en Sergi es posà a treballar en el món de la construcció —no parlava, encara, ni un borrall de català— organitzant i dirigint obres i col·laborant amb arquitectes i empreses constructores. Ben aviat excel·lí en un àmbit força abandonat pels professionals d'aleshores, que era l'aspecte econòmic de la construcció, la confecció de fitxes amb preus bàsics i compostos, els sistemes per a la seva actualització i estudi, i l'organització de l'execució d'una obra. Tot plegat es traduïa en més efectivitat econòmica perquè evitava

Els estudis acabats, conegué a Barcelona la que havia de ser la seva dona, Pilar Luís. Es varen casar el 1970 i es varen instal·lar a Girona, on en Sergi es posà a treballar en el món de la construcció

>> *Sergi Pasarín Rua. Vigo, 1946 - Cochabamba (Bolívia), 2015.*

això que avui encara succeeix massa sovint: que el pressupost calculat per a una obra no sigui suficient per finalitzar-la. Això, en uns moments en què la informàtica no estava a l'abast de tothom, tenia molt de mèrit. En Sergi fou dels primers a l'Estat i el primer a Catalunya d'editar llibres amb estudis de costos i descomposició de preus.

Mentrestant, les seves inquietuds vitals el portaren a afiliar-se a un clandestí PSUC, amb el risc que això comportava. Perquè era un autèntic líder en la tasca clandestina.

Va fundar, juntament amb un col·lega i amic, una empresa, EDETCO (Edicions d'Economia i Tecnologia de la Construcció), que, amb el mateix nom i després d'haver passat per diferents models societaris i encara amb diversos socis dels de sempre, encara perdura.

En Sergi formava part de l'ITEC (Institut de Tecnologia i Economia de la Construcció de Catalunya) juntament amb un company, Antoni Castillejos, i fou el representant d'Espanya en l'estudi d'economia de costos de l'aleshores Mercat Comú Europeu. I al Regne Unit col·laborà en els estudis de Quantity Services i Project Manager, la gestió de projectes —economia, planificació, qualitat, garantia i seguretat— en l'edificació.

A més de Girona, la societat establí sucursals, a Banyoles, Bilbao i Sevilla. Durant l'època preolímpica, entre Girona i la sucursal de Barcelona arribaren a tenir 85 persones treballant.

Explica la seva dona que la seva militància clandestina i el seu afany de fer favors a la gent va convertir casa seva en una mena de pensió on donava acollida a tothom que se li presentava i ho necessitava: familiars, amics i correligionaris.

En els inicis de la democràcia, i amb l'excusa de protegir-lo, no s'estalvià que la policia el tanqués alguns dies a la garjola.

Participà en diverses Juntes de Govern de la Delegació Col·legial dels Arquitectes Tècnics de Girona en l'època que el presidia Joan Gelada, i féu campanya —en la qual jo vaig ajudar— per aconseguir la democratització de l'aleshores Col·legi de Catalunya.

No sense treball i tampoc sense esculls havia aconseguit l'èxit professional, i els beneficis econòmics tampoc no li havien anat malament.

Jo, que el coneixia de temps, em vaig sorprendre molt en trobar-lo assistint a missa amb aparent devoció, un dia de finals del 1995.

No m'hi vaig poder resistir. El vaig esperar a fora i li vaig etzibar: «Noi, què t'ha passat?». I em va respondre: «Mira, tota la vida treballant procurant fer feina ben feta, que servís, que fos útil, que tingués allò que sempre he perseguit. He creat empreses, he fet, més o menys, diners. Però em trobo insatisfet. He tornat als inicis, perquè estic desenganyat. Me'n vaig a missions amb els jesuïtes a Cochabamba (Bolívia)».

Segons explica la seva família, es volia incorporar a aquell orde com a sacerdot, i no va poder ser perquè estava casat. Però va professar i va fer els vots de pobresa, castedat i obediència.

cia. A Bolívia va fundar una escola de formació professional que assolí gran èxit. El Col·legi d'Aparelladors i Arquitectes de Girona li enviàrem aparells topogràfics difícils de trobar allí, i també ajuts econòmics.

En Sergi era un visionari i un idealista. Era molt intel·ligent, i treballar no el cansava. Al cap d'uns anys tampoc no s'entengué amb els jesuïtes. Es va tornar a desenganyar. També era impulsiu.

Explica la seva dona que la seva militància clandestina i el seu afany de fer favors a tothom va convertir casa seva en una mena de pensió on donava acollida a tothom que se li presentava i ho necessitava: familiars, amics i correligionaris

Però el desengany més fort el va tenir quan el PSUC el va menystenir. I no és l'únic exemple que conec. La gent compromesa com ell era de pedra picada i constituïa una mena d'autoritat moral a la qual els nous afiliats, molt més oportunistes, no veien concordança amb els nous aires polítics.

A Bolívia va tornar a remuntar, sense deixar la seva tasca en el món de l'arquitectura i la construcció, i va muntar també un restaurant que, amb el nom de «Mediterrani», encara serveix paelles, marisc i plats gallecs.

El seu fill Sergi —també arquitecte tècnic— treballa ara a La Paz dirigint la construcció d'hospitals, i és soci del restaurant en substitució del seu pare.

A Cochabamba s'està construint una promoció d'edificis que porta el nom de Sergi Pasarín Rua.

Narcís Sureda Daunis
és aparellador.